

Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel – to je S námi Bůh.

(Iz 7,14) Iz 9,1. 5-6

Mt 1,18 – 25 **L 2,1 – 14** **Narození Ježíšovo**

Sestry a bratři,

dnes na Hod Boží vánoční oslavujeme narozeniny svého Pána Ježíše Krista. Letošní Vánoce jsou jiné, než bývaly v minulých letech. Dovolte mi malé srovnání situace při podivuhodném narození Ježíše z Nazaretu a naší současné divné situace.

Snoubenci – skoro manželé **Josef a Marie** by bývali byli nejraději doma – v Josefově domě s tesařskou dílnou ve městě Nazaret a v klidu by se připravovali na narození prvorozeného syna. Místo toho **putovali daleko** (přes 100 km), pěšky z Nazaretu do judských hor do Betléma. Neradi. Na příkaz despoty. My jsme nyní nuceni pobývat stále doma a nejraději bychom zase naopak cestovali – k příbuzným, přátelům, na hory, někdo i do teplých krajín k moři. Nemůžeme cestovat.

Josef a Marie **patřili k chudší vrstvě** Izraelců. Ale když bude šikovný mladý tesař Josef pracovat od rána do večera, mohl by svou rodinu „jakž takž“ uživit. My žijeme v bohaté evropské zemi, máme se hmotně velmi dobře, máme všechno. I naše děti s rodinami mají vše; nevíme, co jim dát k Vánocům, protože všechno mají.

Josef a Marie byli v městečku Betlém (byť přeplněném poutníky) **sami, mohli spoléhat jen na sebe navzájem**, ostatní lidé byli cizí a k nim lhostejní. Josef a Marie zanechali všechny své příbuzné a známé v Nazaretu a okolí; a to ještě netušili, že budou pryč tak dlouho – několik dlouhých let nucené emigrace v Egyptě. V tom je naše současná situace trochu podobná. Jsme sami v úzkém kruhu, jen s nejbližšími, nemůžeme slavit letošní Vánoce se širší rodinou. Ovšem na rozdíl od doby před dvěma tisíci lety máme k dispozici moderní komunikační prostředky: můžeme si telefonovat, můžeme se dokonce na dálku vidět – přes skype, messenger, Zoom, WhatsApp Josef s Marií mohli nanejvýš poslat po někom vzkaz své rodině, že jsou v pořádku, ale že se nemohou vrátit.

Jeden kamarád mi ve svém sms – přání napsal: Tento způsob Vánoc zdá se mi poněkud nešťastným. Vždyť ono venku stále prší a prší a prší... A já odepsala: Co by za to Izraelci tenkrát (a nakonec i dnes) dali, aby měli tolik vláhy! A o sněhu se jim ani nesnilo, protože ho vůbec neznali.

Dnes - podobně jako v době Ježíšova narození - **ochromuje nás lidi strach**. Obával se Josef přijmout Marii – za podivných okolností těhotnou; jistě se obávala Marie dlouhé náročné cesty do Betléma a také toho, jestli stihnou vrátit se do porodu domů; báli se betlémští pastýři při andělském zjevení a zvěstování, Ti všichni se báli, a proto slyšeli **Boží povzbuzení a ujištění: Nebojte se! Neboj se!**

My také žijeme v obavách a strachu více než v minulých letech. Bojíme se o své blízké, o sebe, o svou církev, o celé lidstvo. Ale také my smíme zaslechnout andělské: Nebojte se! A dokonce (přes všechny obavy) výzvu: Radujte se! Radujte se, vždyť se vám narodil Kristus Pán, Zachránce, Immanuel – to je Bůh s námi. Ať se děje cokoliv, Bůh je s námi a nese to těžší břevno našich starostí, obav, životních křížů za nás a s námi. **Nebojte se a radujte se!**

/Jindřiška Buttová, Hod Boží vánoční 25. 12. 2020 Krč/